

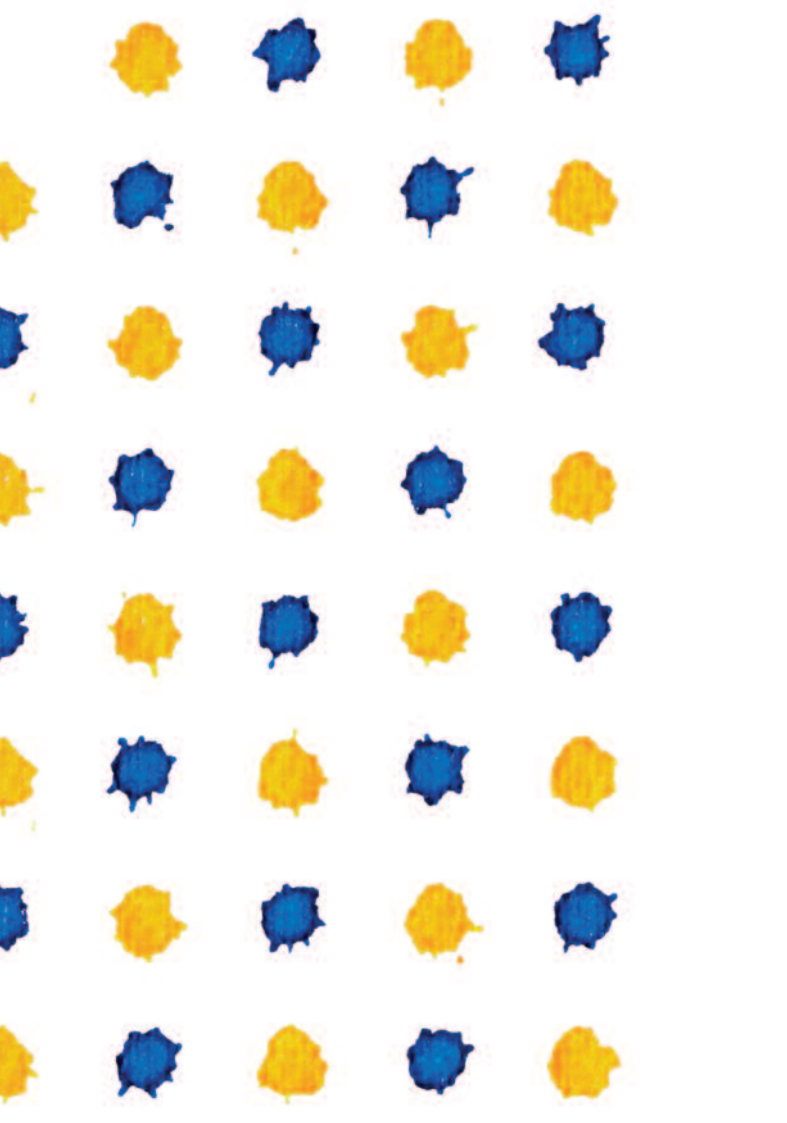
Miquel de Palol

Dilluns
de poesia
a l'Arts
Santa
Mònica

Presentació
de Núria Armengol

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Miquel de Palol o El Jardiner del Cementiri

Núria Armengol

De tots és sabuda la complexitat de l'obra de Miquel de Palol. I la sensació que ens deixa aquesta com a lectors: un camí que no seguim sinó que resseguim –aquesta és la condició– per adonar-nos que no hi ha lloc on no es retorni, tot i que mai exactament de la mateixa manera ni pel mateix cantó. Les idees de principi i de fi queden suspeses en aquest recorregut i converteixen la totalitat de l'obra en una postmitologia, on també queda suspesa la pregunta, per la necessitat de la pregunta, es neguen els oposats radicalitzats i no hi ha concreció que ens reconciliï amb l'angoixa.

Es fa realment difícil, en conseqüència, classificar la producció escrita de Miquel de Palol en gèneres literaris, però sí que podem ressaltar la capacitat d'abstracció en el conjunt de la seva poesia –que ja en són divuit reculls– per sobre la seva narrativa o assaig, sempre sent un treball de pensament.

En una possibilitat de lectura, per intentar centrar-nos en quelcom més tangible o descriptiu, us proposo un pas pel «jardiner». En un haikú de *Encara mor aquella primavera* (1981) ens apareix aquesta figura en una molt preuada síntesi: «La nit serrada / s'ha empassat el treball /

del jardiner». No és una simple contemplació. És meravellós veure com aquell qui treballa la natura es troba amb la seva obra invisibilitzada per la mateixa natura. De què serveix el treball del jardiner? I per què treballa, ell, coneixent aquesta condició de la natura? En la nit-mort i el dia-vida, el jardiner perpetua la continuïtat del treball humà. Més endavant, en *El Porxo de les Mirades* (1983, Premi Carles Riba 1982), s'obre el recull amb el poema «El jardiner del cementiri» i hi trobem desenvolupat el tema així: «l'home que ahir rondava amnèsic entre restes d'incendis, / cantant sense interès un rèquiem triomfal, / ha desfet els vestits brillants on exaltava la seva condició de criat / i escolta l'esperit de la flor de la perpètua separació i el retorn: / L'impuls és ja tan fort que de provar d'aturar-se / la caiguda en el penya-segat és segura: / ha esdevingut el propòsit l'única salvació?». Una primera lectura d'aquests versos ens convida a pensar que hi ha un jo líric revolucionat per acabar d'esdevenir una veu plena que, en semblança amb la figura del poeta que aquí també és el jardiner del cementiri, s'ha adonat que la seva supervivència depèn de la continuïtat del treball. El fet que en aquest cas el jardiner estigui situat en un lloc concret, on es perpetua la memòria de la mort humana, un cementiri, situa el poeta també entre el coneixement de la tradició i la possibilitat d'innovació, un cicle del qual haurà de formar part, ja que es reconeix així la supervivència entre vida i mort.

El jardiner del cementiri continua apareixent en l'obra de Palol. A *Aire amb cel de fons* (2012) encara s'hi retorna per insistir que «cada poema és la pedra de Sísif, / la resistència a morir mutada / en la maledicció de fer-se vell». I fins en *El Llac dels Signes* (2013), on la figura esde-

vé diàleg entre el jardiner que es vol retirar i l'aprenent que l'ha de substituir; aquí el jardiner és «Missatger de la Por», s'ha transmutat de la poesia a l'assaig però tampoc resol una pregunta que no acaba de fer-se. Al poema «L'Aprenent Solitari» d'*Alguns paisatges* (2018), que podria ser un aprenent de jardiner però sense mestre, aquest només pot negar cada concepte que se li proposa com a resposta a la pregunta «de què és fet el fang dels humans».

Aquesta pauta creativa, la de la recuperació i la insistència, el desplegament de mirades-personatges i la construcció constant de simbolismes sobre idees i emocions, la pròpia relectura, és una de les característiques més destacables de la poesia de Miquel de Palol. I gràcies a això, també, els camins es multipliquen en diverses facetes per la necessitat d'aquesta cerca. En realitat no hi ha un jo líric uniforme, com tampoc una sola mètrica, una sola forma o una sola tradició. De recull en recull es pot haver passat per la natura, la mort, l'amor, la política, el sexe, el dubte, el costumisme, la melencolia [sic], per referències clàssiques o pop, per una poesia més aparentment hermètica o més aparentment transparent, amb més o menys experimentació sobre la llengua. El plànol de l'obra de Miquel de Palol acaba sent la més gran ironia –que és que es pot projectar l'obra de la vida? Controlar-ne les possibilitats? N'hi ha cap de bona? On s'ha de tornar? Què s'aguanta quan cau la nit?– i per això s'assembla a l'estat d'angoixa en què sobreviu treballant el jardiner del cementiri o en la frustració de l'aprenent solitari. Potser la condició del poeta d'avui és aquesta, la del propòsit com a única salvació.

Temo, però, que no sigui tan senzill i que dels fils dels fils que lliguen l'obra de Miquel de Palol se'n puguin acabar explicant moltes més coses i més concretes sobre la condició del poeta d'avui, sense menystenir tot el que ofereix una obra tan vasta. I com a lectors, almenys, hem d'agrair aquesta possibilitat de gaudi i de coneixement que se'ns comparteix.

La Reforma fa rectes els camins, però els camins torts sense Reforma, són els camins del Geni. (William Blake, dins *Les noces del cel i l'infern*. Versió de Segimon Serrallonga.)

Núria Armengol (Vic, 1986). Poeta i bibliotecària, actualment està realitzant el programa de doctorat en «Estudis Lingüístics, Literaris i Culturals» a la Universitat de Barcelona, on també ha estat professora associada del Grau d'Estudis Literaris. Ha publicat el poemari *Fractura* (Edicions del Buc, 2017) i poemes seus apareixen en diverses antologies, entre elles *Mig segle de poesia catalana* (Proa, 2018). Ha escrit estudis, ressenyes i crítica de poesia a revistes com *Ausa*, *Caràcters* i *Núvol*. Des de 2014 s'ocupa de la programació de La Cava Poesia, cicle de recitals a la Jazz Cava de Vic.

Fragments d'una poètica

Miquel de Palol

La llum només serveix per fer visibles els objectes materials. Tret que no es miri directament la font –i aleshores tan sols enlluerna–, en si mateixa és invisible. Sense receptors on s'aculli, l'espai és obscur. Parlem de física? Sí, i també de poesia.

[...] La bellesa s'allunya de forma asimptòtica de l'estil: quan la bellesa tendeix a infinit, l'estil tendeix a zero. La bellesa absoluta –com s'hi arriba?, què deu ser?– és un ens sagrat desproveït de particularitats i d'atributs circumstancials: desproveït d'estil.

[...] Final de l'adolescència poètica: la renúncia a la idea de fer alguna cosa diferent a totes les que has fet fins ara, adonar-se que tot són variants al voltant d'interessos delimitats.

[...] La drecera de la química, els remeis que no facin mal, que no molestin, són trets dels nostres temps. L'art, la poesia, és el contrari de l'anestèsia. L'art tranquil·litzador no serà mai maièutica de res, sinó somnífer.

Poemes

EL PORXO DE LES MIRADES

En altres temps, en temps millors dic ara,
i ja aleshores ho pressentia, vaig consumir
la força de tot un estiu a escutar nit i dia
el teatre d'aquest porxo i tota la casa,
que avui, fosca i solitària, m'és indiferent.

Que el temps ho mata tot, sempre s'ha dit;
¿acabarà també el desig per una altra empresa
que ara ocupa les meves imatges?
En els mals moments, ho he volgut així, i així serà;
però ara, veient un cop més la malesa dels sentits perduts,
reclamo la passió i el despit que em mantenen viu.

D'Encara mor aquella primavera, 1981

ULISSES

He perdut els meus amics i el meu país
en aquest lloc tan lluny de casa;
m'he posat malalt per sempre més d'oblit i de deixadesa:
el meu passat s'ha dissolt
en l'esplanada nua, on gent estranya, solitària
com jo, parlen de mi sense gaire interès,
però es demanen d'on vinc, o què he fet;
en el seu mateix somriure, alimanya retreta,
desgraciadament, em trobo respost.

D'Encara mor aquella primavera, 1981

ULISSES

...i això sense moure'm de mi, d'aquí...

tot és no ferir, com no ferir?

no hi ha alquímia

ni fuga en l'asfalt salat cap a mar...

oh!

...ni...quan?...oh rebuda, rèquiem:

...no...

la vora, no el centre, està enfocada...

feliç és molt menys que una metafísica

és un estat endocrí.

Feliç és baixa pressió?

Vagabunds de l'odi fat

entre dos períodes glaciars

no surt

per més que la cerquem tots com porcs

la darrera ruleta

Ara és l'S.

Ha! la llegenda del retorn, guerra de verds

és per al poder! Hi ha l'arabesc...

(són mites, el tot i el no-res...)

Aquest feliç imbècil que es pensa

que ja no tornarà a passar per aquí...

Fa uns metres, havia de vigilar
que les meves ungles no m'ataquessin:
quan un canvi de l'aigua ha aturat
el comentari cínic, ja no estic per l'acció
i camino contra l'alba...
que ni d'això crema fugir...
a la corea on ella viu, sempre és la tarda.

De *Salamó*, 1981

EL JARDINER DEL CEMENTIRI

El fum de les restes de l'incendi d'hivern vagareja amb
impaciència
d'un esclat d'ocells en l'alçament del blau rere l'arbreda.
L'insomni ponderat i bondadós dels lloms de la tenebra
confia a les olors de l'aire l'anunci de la vinguda de la
primavera;
l'home absent conta amb energia un somni inallunyanable.

Si posés el nom de l'astre al seu destí,
la nit revelaria l'esplendor d'una absència.
El pati verd recull l'espera, les parets fumades separen
del foc
el crepuscle entre les branques negres, on es besen el
verd i el blau
i amb una sola diversitat de moviment acaricien
els ninots que s'han rigut de la mort durant aquest any.

Surt la lluna, acabada la nit, rere les columnes,
sobre l'arquitecte solitari dins un llit de roses...
l'home que ahir rondava amnèsic entre restes d'incendis,
cantant sense interès un rèquiem triomfal,
ha desfet els vestits brillants on exaltava la seva
condició de criat
i escolta l'esperit de la flor de la perpètua separació i el
retorn:

L'impuls és ja tan fort que de provar d'aturar-se
la caiguda en el penya-segat és segura:
ha esdevingut el propòsit l'única salvació?
Amic, adéu. Si sents a dir que m'ha passat alguna cosa,
pensa això només: ell ja ho sabia.

D'El Porxo de les Mirades, 1983

FINAL DE REPRESENTACIÓ

El mur pintat rere la falsa finestra
reproduceix els colors enfebrats de la posta.
El seu batec difumina amb exactitud
l'escalfor i l'aldarull de les hores de sol que se'n van.
Els grans i la humitat s'assemblen
a núvols autèntics
autèntics ocells de capvespre.
Vet aquí! No és un mur, és realment
un crepuscle excepcional de tardor carenada
això que rere la finestra batega
resistint l'ofec de la foscor.
De sobte, una espuma estranyament vermella
que el travessa:
la darrera recança?
després, tot cap al silenci fos
que esvaeix els meus pensaments.

D'Indiferència, 1986

ULISSES

He vorejat amb alegria enveges,
falta de perspectives absoluta,
buidors de tota mena, de diverses
menes d'estupidesa i de deliri,
m'he rigut de les banyes, dels vaivens
retrospectius de l'odi i la recança,
he conegut l'ai de la recaiguda,
la vexació i la desesperança,
i aquí puc dir sense orgull ni vergonya
que tot això no és res. No és res davant
l'horror dels qui compleixen la condemna
de sortir cada nit i divertir-se.

D'El Sol i la Mort, 1996

CONTRA ENCENSOS I ESPELMES

Quina l'excusa, quina la quimera
d'un món, de quina experiència fàtua,
inventada o pretesa, per apartar la mirada
cap a nobles llunyanies emboirades
de l'ull de pus, de la llaga que sagna,
la processó d'insectes, d'ebrietats crucials,
de la nàusea que tan sols és sublim si tu vols,
si no defuges l'àcid tremolor dels contorns,
de l'horror que ho és perquè instrueix,
aquest és l'argument de tota la fuga.
No sé per què te n'ets de penedir.

Fes-ne

un altar, enflora'l cada dia, cretí, carrega-la
de voris corcats i perfums, pela-te-la
sense amargar-te'n, a la salut
d'aquell jove amatent que no vas saber ser.

ASSAIG DE PALLA A L'URINARI

Ai, que cardat estic a la meva
pelada, sorollosa, tan pol·luïda terra,
i com m'agradaria de fotre'n el camp formigó enllà,
on ens venen que la gent és rossa natural
i silenciosa –o negra, catxes, rítmica i aeròbica–,
en qualsevol cas, milionària, benfollada i feliç!
Aleshores, a l'excusat, els polls ressuscitats grallarien,
llufant-s'hi: «Com la titola deixa el cony sense escorre's,
així el fals aturat abandona els avantatges de les lletres
del Golf GTI»,
mentre jo, ja tot just davant del duty free,
trauria les aspirines per espolsar-me
d'un cop l'asfalt i la bilingüe petja
d'aquest meu mefític poble de capellans, caixers i fills
de puta
Però jo també fumo molt i m'esforço a recuperar
seixanta
pulsacions per minut després de cascar-me-la,
i ja es veu, doncs, que no aniria gaire lluny,
mal que sigui per restar aquí amargant-me
–i amargant tothom qui pugui– fins a la mort.
Car, què hi farem, jo també em crec més llest que ningú
i munyo a més amb una
ferotge avarícia petanera

aquesta meva —que ja els hi regalo— ridícula, analfabeta,
esportista, halitòsica i cel·lulítica,
desforestada, venuda, dissenyada pàtria.

De *Gralles al galliner*, 1996

MELENCOLIA

Ja no sóc més l'absurda reunió
dels estris meus tan vells com jo,
i amb tant sentit fora de mi
com jo mateix privat del seu concurs.
Un animal compost, innecessari,
pro fet encara de necessitats.
Jo he sobreviscut a mil i un
envelliments llampants i feridors,
i la gent diu que no m'han afectat.
Eren mentides pietoses.
I aquest que m'ha tocat no l'he sentit
com arribava finalment.

Ara veig que també m'han fet efecte els altres,
i la subtil acumulació
dels anys que jo em pensava
que era un art de Mercuri, i és un art de Saturn,
no és ni tan sols, com va dir el poeta,
l'argument únic de l'obra, sinó
la prova de la meva inexistència.

Que aquesta nit, sota la ira de l'astre
que no il·lumina, assegut a la tassa
del vàter, tot el pensament em buidi,
vol dir que sóc de camí de tornada?
Ai que fàcil seria! I doncs, eh, per què no?
La curiositat de sobreviure a
qualsevol fill de puta,
la mesquinesa final de detall
vencedor que t'allarga la derrota...
Per què lluitar contra l'insomni
que m'estalvia una mica de mort?

De *Nocturns*, 2002

UNA QÜESTIÓ DE TEMPS

Amb un cop d'ull n'hi havia prou,
sortint a la terrassa, per saber si hi eres,
si en companyia,
si en disposició,
en fi, això potser tan sols domini
de la temeritat d'aquells desitjos.

Climes diversos assistien
sistemes de mirades
de la proximitat a la distància.
Boixos, pruneres, tuies, plantats molt petits
van créixer fins a reduir
gradualment la visió,
que aviat requeria postures forçades
fins que al final la van tapar del tot.
Res més que vegetal frondositat mostrava
la terrassa, amb prou feines saber si hi ha llum,
el dring de les converses més llampants,
en tot cas, pro ja no el com ni amb qui.

Però el domini de la natura juga,
ai, i avui, vet-ho aquí, tuies,
pruneres i boixos han crescut prou
per permetre la visió

per sota de les fulles,
amb l'únic entrebanc d'uns troncs ja més salvable.
Qui ens ho hagués dit, hem tornat a habitar
el Porxo de les Mirades.

De *Nocturns*, 2002

ULISSES

No sóc millor que tu ni que ningú
no vol dir disposat que m'arrosseguin per terra.

Rara sensualitat tallar lligams,
enaigar-te en el mal acabat d'infligir, criar recança
que tornarà aviat no sé si gaire transformada,
pro ben rebuda, eixuta, desitjada, sexes oberts,
el vent del desig en les veles de l'amor,
en les veles de l'odi el vent del record.

Muta el paisatge de turons olivera i núvols t'ronges
a l'extraradi obert, sense paraules ni cercles, gris
d'espines,
amb xemeneies japoneses blanques
i vermelles.

Protegiu-vos del fred, diu l'oriental rere el taulell,
i irromp a l'escenari qui menys hi esperàvem:
la venjadora, la difusa, la víctima. O l'altra, i armada.
I així l'hem de rebre, cosint categories
als absoluts, riallades, o ens mantenim floracions.

No ser millor que jo ni que la majoria
i ens deixa secs, me'n puc cansar,
les boies amb campanes, refulgent,
la desorientació de les alcoves posa rosada
en un breu contracor, *eia, age, rompe moras!*,
fallida o tornant-hi.

Cau el combat d'un cop de reconeixement, d'un respir
blau en la nit, en retruny de cors esventat.

EXILIAT

En la tarda encalmada l'astre i els horitzons emborratxen les ànimes de recança i nostàlgia, de voler que l'anhel en si mateix perduri ja que en el seu objecte és tan atroç que ho faci, ni que se'm mostri com en el desig tan embogit cavalca.

Si fos per mi que ho fa no en voldria pas menys de com ara m'he fet a voler i esperar-ne. Si he estat jo tant hi fa, que és enemic deler: en la seva mirada, en la totalitat dels signes del seu cos he après a distingir com si fos diferent el dia que ha follat, molt més perfecta, més ben definida, l'ansietat satisfeta i renovada, més brillant i més boja, en un perill salvatge embellidor enlairada, de la vida ordinària per sempre separada.

Amb vertigen s'acaba en la foscor la tarda, el meu camí en les tardes de la meva foscor, en l'esclat dels teus ulls.

De Dos Cors per una Bèstia, 2015

SEGONA CONTINUACIÓ

Però hi has arribat
i aquí neix un deute
(culpa i deute no són el mateix?)
darrera aquesta coma n'hi ha una altra
i segurament també darrere l'altra
(que bé que ho sabem els muntanyencs)
una broma no menys idiota
que d'altres d'obligar-se a viure.

D'Alguns paisatges, 2014

ULISSES

L'heroi cansat havia de triar
entre conèixer i decidir
que quan esculls des d'una mort conèixer
les teves decisions
seran tan destructives
i abans no hi havia manera de saber
en quina direcció ho seran.

Per ço vaig fer-me lligar al pal
per mostrar indemne al món per què l'acció
no pot ser mai
prerrogativa del coneixement
anhels d'un Ícar vanitós
o d'ansiós, de tendre Faetont
perquè el coneixement
és en mans del cabdill passió de sang
suïcida i destrucció.

El cant de les sirenes et fon l'ànima,
les imatges dels déus tenen els ulls blancs
entelats com tocats de la buidor de què,
de ceguesa o de ser
impenetrables absoluts, investits
per dissoldre'm en l'aire
convertit en un vol de falziots.

D'Alguns paisatges, 2018

CAMINS QUE ES PERDEN

Els incauts buscadors de perfeccions
falsos buscadors
quin pànic si les trobessin,
quina obligació
i xiscladissa de ridículs.
Tu de quins ets?
Dels qui se'n riuen sense buscar?
Dels qui riuen mentre busquen
sense mirar enrere,
confont amb el davant
els penediments, les mesquineses...

D'Alguns paisatges, 2018

Biobibliografia

Miquel de Palol (Barcelona, 1953). Poeta, narrador i assaigista. Fins als 17 anys viu a Valladolid on realitza els estudis primaris i secundaris. Després retorna a la capital catalana per estudiar Arquitectura a l'Escola de Barcelona, professió que exercirà fins a 1991, any en què començarà a dedicar-se exclusivament a la literatura. La seva trajectòria en el camp de la poesia s'inicia l'any 1973 amb la publicació de *Delta*. Fins al dia d'avui ha publicat 18 reculls, entre els quals destaquen *El Porxo de les Mirades* (Premi Carles Riba 1982) i *Dos Cors per una Bèstia* (Premi Jocs Florals de Barcelona 2015).

Bibliografia

Poesia

Delta. Barcelona: Els Llibres del Mall, 1973.

Llet i Vi. Barcelona: Ed. d'autor, 1974.

Arxiu de Poemes Independents. Barcelona: Pòrtic, 1975.

Quan? Barcelona: Ed. Proa, 1979.

Encara Mor Aquella Primavera. Barcelona: Els Llibres del Mall, 1981.

Salamó. Palma de Mallorca: Tafal, 1981.

Rapsòdies de Montcada. València: Ed. del Cingle, 1982.

El Porxo de les Mirades. Barcelona: Ed. Proa, 1983.

El Viatge Misteriós. Barcelona: Taller de Picasso, 1983.

Indiferència. Barcelona: Ed. Proa, 1986.
La Nit Italiana. València: Gregal, 1986.
El Sol i la Mort. Barcelona: Ed. Proa, 1996.
Gralles al Galliner. Barcelona: Ed. Proa, 1996.
Nombra y tendrás. Antol. bilingüe català-castellà (1974-1995).
Madrid: Ed. Visor, 1998.
Nocturns. Barcelona: Ed. Columna, 2002.
Aire amb Cel de Fons. Barcelona: Ed. Proa, 2012.
Dos Cors per una Bèstia. Barcelona: Ed. Proa, 2015.
Alguns Paisatges. Barcelona: LaBreu, 2018.

Prosa de ficció

El Jardí dels Set Crepuscles. [tres vols.] Barcelona: Ed. Proa, 1989. 4a ed. [un vol.] Barcelona: Ed. Columna, 2003.

Trad. al castellà: *El Jardín de los Siete Crepúsculos*.
Barcelona: Ed. Anagrama, 1991, ed. butxaca, 2007.

Trad. a l'holandès: *De Tuin der Zeven Schemeringen*. Den
Haag: Ed. Menken Kasander & Wigman, 1995.

Trad. a l'italià: *Il Giardino dei Sette Crepuscoli*. Torino:
Einaudi Editore, 1999.

Trad. a l'alemany: *Im Garten der Sieben Dämmerungen*.
Berlin: Aufbau Verlag, 1999.

Trad. al francès: *Le Jardin des Sept Crépuscules*. Paris:
Ed. Zulma, 2016.

Sense Compromís de Perversitat [amb Maria de la Pau
Janer]. Barcelona: Ed. Tanagra, 1991.

Les Tres Ties. Barcelona: Ed. Destino, El Petit Dofí, 1992.

Trad. al castellà: *Las Tres Tías*. Barcelona: Ed. Destino, 1992.

- Amb l'Olor d'Àfrica*. Barcelona: Ed. Proa, A tot vent, 1992.
Trad. al castellà: *Entre las Hélices*. Barcelona: Ed. Destino, 1993.
- Grafomàquia*. Barcelona: Ed. Proa, A tot vent, 1993.
Trad. al castellà: *Grafomaquia*. Barcelona: Ed. Anagrama 1998.
- Ígur Neblí*. Barcelona: Ed. Proa, A tot vent, 1994.
Trad. al castellà: *Ígur Neblí*. Barcelona: Ed. Anagrama, 1994.
Trad. a l'holandès: *Ígur Neblí*. Den Haag: Ed. Menken Kasander & Wigman, 1997.
- L'Àngel d'Hora en Hora*. Barcelona: Ed. Proa, A tot vent, 1995.
Trad. al castellà: *El Ángel de Hora en Hora*. Barcelona: Ed. Anagrama, 1997, 2ª ed., 1997.
- El Legislador*. Barcelona: Ed. Destino, 1997, 4ª ed., 1997.
Trad. al castellà: *El Legislador*. Barcelona: Ed. Destino, 1998.
- La Fortuna del Senyor Filemó*. Barcelona: Ed. Cruïlla, 1997.
Trad. al castellà: *La Fortuna del Señor Filemón*. Madrid: Ed. SM, 1998.
- Consulta a Ripseu*. Barcelona: Ed. Proa, A tot vent, 1997.
- La Venus del Kilimanjaro* [amb Xavier Moret]. Barcelona: Ed. Cruïlla, 1998.
Trad. al castellà: *La Venus del Kilimanjaro*. Madrid: Ed. Anaya, 2004.
- Contes per Vells Adolescents*. Barcelona: Ed. Proa, A tot vent, 1998.
- El Quincorn*. Barcelona: Ed. Columna, 1999.
Trad. al castellà: *El Quincornio*. Barcelona: Ed. Anagrama, 2001.
- El Troiacord*. Barcelona: Ed. Columna, 2001.

Tots els Ets i Uts [Les Concessions]. Barcelona: Ed. Columna, 2004.

Contes en Forma de L. Palma de Mallorca: Ed. Moll, 2004.

Gallifa. Barcelona: Ed. Columna, 2006.

Un Home Vulgar. Barcelona: Edicions 62, 2006.

Trad. al castellà: *Un Hombre Vulgar*. Madrid: Ed. 451, 2009.

Trad. a l'italià: *Un Uomo Qualunque*. Roma: Ed. Voland, 2009.

El Lleó de Böcklin. Lleida: Pagès Editors, 2007.

Aire Pàl·lid/Palimpsest. Barcelona: Ed. Columna, 2007.

El Testament d'Alcestis. Barcelona: Ed. Empúries, 2009.

Trad. al francès: *Le Testament d'Alceste*. Paris: Ed. Zulma, en preparació.

Què! Barcelona: Angle Ed., 2018.

Angèlica i Rafel. Barcelona: Ed. Comanegra, 2018.

No ficció i altres gèneres

Descubrir España. Catalunya. Barcelona: National Geographic, 1999.

Jacint Verdaguer. Barcelona: Ed. Omega, 2002.

Jacint Verdaguer [versió en català]. Barcelona: Ed. Omega, 2003.

Antologia de Verdaguer. Barcelona: Ed. Columna, 2002.

Els Proverbis. Barcelona: Ara Llibres, 2003.

La Poesia en el Boudoir. Barcelona: Ed. Columna, 2003.

Fot-li que som catalans (amb Xavier Bru de Sala i Julià de Jòdar). Barcelona: L'Esfera dels Llibres, 2005.

Fot-li més que encara som catalans [amb Xavier Bru de Sala i Julià de Jòdar]. Barcelona: L'Esfera dels Llibres, 2006.

Dos poetes. Impressions d'Espriu i Vinyoli. Barcelona: Ed. Columna, 2006.

Invocacions [amb Valentí Gómez i Oliver]. Barcelona: Ara Llibres, 2007.

Trad. al castellà: *Invocaciones*. Barcelona: Ed. Península, 2008.

Meditacions des de Catalunya. Barcelona: Ed. Columna, 2011.

El Llac dels Signes. Barcelona: Ed. Proa, 2013.

Fot-li al Procés [amb Xavier Bru de Sala i Julià de Jòdar]. Barcelona: Viena, 2017.

Premis

Flor Natural dels Jocs Florals d'Amsterdam 1974 per «Amoris», dins *Quan?*

Josep Sebastià Pons de les Festes Culturals P. Fabra 1974 per *Quan?*

Carles Riba de poesia 1982 per *El Porxo de les Mirades*.

Crítica Serra d'Or de poesia 1984 per *El Porxo de les Mirades*.

Joan Creixells de novel·la 1989 per *El Jardí dels Set Crepuscles*.

Crítica Serra d'Or de novel·la 1990 per *El Jardí dels Set Crepuscles*.

Nacional de la Crítica 1990 per *El Jardí dels Set Crepuscles*.

Nacional de Literatura de la Generalitat de Catalunya 1990 per *El Jardí dels Set Crepuscles*.

Ojo Crítico IIº Milenio de RNE 1991 per *El Jardín de los Siete Crepúsculos* [versió castellana].

Ciutat de Barcelona de literatura en llengua catalana 1995 per *Ígur Nebli*.

Josep Pla de prosa 1997 per *El Legislador*.

Víctor Català de narracions 1997 per *Contes per Vells Adolescents*.

Sant Jordi de novel·la 1998 per *El Quincorn*.

J. A. Samaranch de poesia esportiva 1998 per *Olimpia*.

Rosalía de Castro 1998 pel conjunt de l'obra.

Crítica Serra d'Or d'assaig 2004 per *Els Proverbis* i *La Poesia en el Boudoir*.

7 Lletres de relats 2006 per *El Lleó de Böcklin*.

Joanot Martorell de novel·la 2006 per *Un Home Vulgar*.

Mallorca de narrativa 2008 per *El Testament d'Alcestis*.

Crítica Serra d'Or de novel·la 2010 per *El Testament d'Alcestis*.

Nacional de Literatura de la Generalitat de Catalunya 2010 per *El Testament d'Alcestis*.

Flor Natural dels Jocs Florals de Barcelona 2015 per *Dos Cors per una Bèstia*.

Prix Transfuge du meilleur roman hispanique 2015 per *Le Jardin des Sept Crépuscules*.

Aquesta selecció de poemes
de Miquel de Palol
es publica el 18 de febrer de 2019
amb motiu del recital del poeta
dins el cicle Dilluns de poesia
a l'Arts Santa Mònica, Barcelona.

**Dilluns de poesia
a l'Arts Santa Mònica
2019**

**Totes les sessions tindran lloc
a l'Arts Santa Mònica
els dilluns a les 19 h**

Arts Santa Mònica

Centre de la creativitat

La Rambla 7

08002 Barcelona

T 935 671 110

artssantamonica.gencat.cat

Entrada lliure

Mitjà col·laborador:

NÚVOL

Amb la col·laboració de:

AELC
ASSOCIACIÓ D'EScriptors
EN LLINGÜA CATALANA

Organització:

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Institució
de les Lletres
Catalanes

SANTAMÒNICA